



Debreceni Ítéltábla

Bf.I.690/2025/21.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2026. március 5., valamint 2026. április 29. napjain megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2026. május 7-én kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2025. június 26. napján kihirdetett 19.B.331/2023/88. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottak cselekményét társtettesként elkövetett emberölés büntettének kísérleteként [Btk. 160. § (1) bekezdés] minősíti.

Terhelt1 I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 6 (hat) évre, a közügyektől eltiltást 5 (öt) évre, Terhelt2 II. r. vádlottnál a szabadságvesztést 4 (négy) év 6 (hat) hónapra súlyosítja.

A vádlottak feltételes szabadságra nem bocsáthatók.

Egyéb részekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Terhelt1 I. r. vádlott személyazonosító okmányának száma: 1035..UE, lakcíme: 4150 Püspökladány, Nép utca 10/1., Terhelt2 II. r. vádlott tényleges tartózkodási helye: vármegye neve Vármegyei Büntetés-végrehajtási Intézet.

A másodfokú bíróság határozata ellen fellebbezésnek már nincs helye.

Indokolás

[1] A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett testi sértés büntettében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) és (8) bekezdés 1. fordulat]. Ezért Terhelt1 I. r. vádlottat 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra; Terhelt2 II. r. vádlottat pedig 3 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre, valamint 4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés büntetésbe beszámította a vádlottak által előzetes fogvatartásban és lakóingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött időt. Megállapította, hogy a vádlottak legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Határozott a lefoglalt bűnjelekről

(elkobzás, lefoglalás megszüntetése és a sértettnek, valamint az I. r. vádlottnak kiadás, illetőleg az iratok mellékleteként való kezelés), végül a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen két irányban jelentettek be fellebbezést.

[3] Az ügyészség a nyilatkozattételre fenntartott három munkanapi határidőn belül mindkét vádlott terhére a büntetéseik súlyosítása, hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében terjesztett elő perorvoslatot (90. számú elsőfokú irat). Indokai szerint a sértett ittassága folytán lényegében védekezésre képtelen állapota, és az eszközös bántalmazás ténye további súlyosító körülményt képeznek, míg a sértett nyilatkozatai nem értékelhetők megbocsátásként. Ezen okok miatt az elkövetés körülményeire és a bűncselekmény tárgyi súlyára is figyelemmel az elsőfokon kiszabott joghátrányok túl enyhék, mindkét vádlott büntetésének súlyosítása szükséges (vármegye neve Vármegyei Főügyészség B.7../2022/85.).

[4] A védelem által szintén fenntartott nyilatkozattételi határidőben Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak, valamint védőik valamennyien elsődlegesen a tényállás téves megállapításából eredő megalapozatlanság miatt, másodsorban enyhítés végett jelentettek be fellebbezést (elsőfokú iratok 91., 92. és 93. sorszámú utóiratai).

[5] Az I. r. vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában elsődlegesen azt kifogásolta, hogy az elsőfokú eljárásban a vád által felsorakoztatott terhelő bizonyítékok kaptak prioritást. Ezzel szemben a törvényszék a felmerülő észszerű kételyeket nem értékelte a vádlottak javára, ami az általános és konkrét jogelvek sérelmével járt. Álláspontja szerint a bizonyítás eredménye kizárólag annak a megállapítására alkalmas, hogy a vádlottak bántalmazták a sértettet, aki viszont a kórházba kerüléséig másoktól is elszenvedhette a sérüléseit, vagy akár elesésből kifolyólag is. A védelem által kiemelt tényekből tehát nem vonható le jogszerűen az a következtetés, hogy a sértett életveszélyt eredményező lépsérülését kizárólag a vádlottak okozhatták. Mindezek miatt az elsőfokú ítélet téves következtetésen alapul, ezért a megváltoztatása indokolt a terheltek javára. Indítványozta ezért, hogy a másodfokú bíróság a megalapozatlanságot kiküszöbölve a cselekményt minősítse a vádlottak részbeni beismerő vallomását elfogadva enyhébb jogkövetkezménnyel járó társtettesként – akár aljas indokból elkövetett – súlyos testi sértés büntette kísérleteként (10. sorszámú másodfokú irat).

[6] A II. r. vádlott védője szintén arra kívánt utalni, hogy álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítás eredménye nem cáfolja ítéleti bizonyossággal a II. r. vádlott által elismerteket, nevezetesen azt, hogy csak egyetlen alkalommal rúgta meg a már földön fekvő sértettet, mely erőbehatás viszont nem alkalmas a lépsérülés okozására. E sérülés keletkezésére az orvosszakértő csak nagyon tág határok között tudott nyilatkozni, mely a további bizonyítékokkal együtt nem zárja ki, hogy a sértettet a vonatkozó időszakban a vádlottakon túl mások is bántalmazták. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatása indokolt a vádlottak javára akként, hogy bűnösségük nem, vagy legfeljebb a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (3) bekezdés szerint minősülő (súlyos) testi sértés büntetében állapítható meg kétséget kizáró módon (másodfokú iratok 11. sorszámú utóirata).

[7] A fellebbviteli főügyészség megnevezése a Bf.4../2024/10. számú észrevételében az ügyészségi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi jogorvoslatokat nem találta megalapozottnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az irányadó perrendi szabályokat betartva túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, mely csak kisebb körben megalapozatlan, ez viszont a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető. Az indítványozott helyesbítés után már mindenben megalapozottá tett, ezért irányadó tényállás alapján a törvényszék helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére, tévedett azonban a cselekmény minősítése során. A tényállás szerint a vádlottak bosszúállási célzata, cselekményük kitartó volta, az elkövetés eszközének jellemzői és a cselekményt követő magatartásuk alapján a

vonatkozó ítélkezési gyakorlatot is figyelembe véve a cselekmény társtettesként elkövetett emberölés büntetnének kísérleteként minősítendő, emellett a bűnösségi körülmények korrekciója után a büntetések lényeges súlyosítása is indokolt.

[8] Az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[9] A nyilvános ülésen az ügyészség képviselője és a védők érdemi nyilatkozataikat változatlan tartalommal fenntartották, Terhelt2 II. r. vádlott az utolsó szó jogán megbánásának adott hangot (17. számú másodfokú nyilvános ülés jegyzőkönyve 3. oldal, 19. számú jegyzőkönyv 2-3. oldal).

[10] Az ügyészség fellebbezése alapos, a védelmi jogorvoslatok azonban alaptalanok.

[11] A másodfokú bíróság az ügyészségi és a védelmi perorvoslatok okára és irányára figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül, azaz a revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, a tényállás megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmény jogi minősítésére, a büntetések kiszabására, az intézkedés alkalmazására, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is, függetlenül attól, hogy ki és milyen okból fellebbezett. A Be. fellebbezési rendszerében is főszabály a teljes felülbírálat. Jelen esetben a védők támadták a tényállást, a bűnösség megállapítását, illetőleg a cselekmény jogi minősítését is, utóbbi megváltoztatására a fellebbviteli főügyészség is indítványt tett, ezért korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor.

[12] A felülbírálat során az ítélőtábla megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem pedig olyan súlyos relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) és (2) bekezdés a-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, így a törvényszék új eljárásra utasítását eredményezné. Ilyen okokra egyébként az eljárás résztvevői sem hivatkoztak.

[13] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett és nagyrészt megalapozott tényállást [Be. 561. § (3) bekezdés c) pont] állapított meg, mely azonban – miként a fellebbviteli főügyészség kifogástalanul észrevételezte – kis mértékben eltért az iratok tartalmától. A megalapozatlanságot az jelentette, hogy az elsőfokú bíróság félreérthetően, ezáltal nem megfelelően rögzítette, hogy a sértett lépsérülését mi eredményezte, ugyanis annak létrejöttét az orvosi ellátás során írta le. A Be. 592. § (2) bekezdés c) pontjában nevesített megalapozatlansági ok viszont csak részbeni, amelynek kiküszöbölése a másodfokú eljárásban lehetséges, egyben kötelező is volt (EBH2019.B.9., BH2019.220).

[14] Az ítélőtábla ezért a tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében az elsőfokú bíróság által megvizsgált bizonyítékokat érintő ügyiratok tartalma, így elsősorban az orvosszakértői vélemény (nyomozási iratok II. kötet 573. lapszám), és a véleményt elkészítő dr. G. P. igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson előadott kiegészítése (37. számú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal, 74. számú jegyzőkönyv 47-49. oldal) alapján a következők szerint helyesbíti, kiküszöbölve ezzel a részbeni megalapozatlanságot.

[15] Elsőfokú ítélet [22] bekezdés és [25] bekezdés első mondata: tanúl sértett a vádlottak által megvalósított bántalmazás következtében a tényállás szerinti más sérülései mellett legsúlyosabbként lépszakadást, úgynevezett kétszakaszos lépruptura sérülést is elszenvedett, melyet a kórházba szállítását követő orvosi ellátás során *a képzővizsgálatok alapján, majd a hasüregek feltáráskor állapítottak meg.*

[16] Az említett korrekcióval a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú ítélkezés alapját képezte.

[17] A törvényszék az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges személyi és tárgyi jellegű közvetlen és származékos bizonyítékokat feltárta, megvizsgálta, azokat egyenként és összességében, a logika szabályait szem előtt tartva értékelte. Részletesen foglalkozott a vádlottaknak a sértett bántalmazását elismerő, a súlyosabb eredményért való felelősségüket viszont már elhárító védekezésével, melyek így részbeni beismerő vallomásoknak tekinthetők, s azokat aprólékosan összevetette a sértett előadásával és a további tanúk vallomásaival, valamint a nyomozó hatóság adatgyűjtése következtében rendelkezésre álló okirati bizonyítékokkal, különösképp a híváslisták adataival, a sértett sérüléseinek ellátásával összefüggésben keletkezett orvosi dokumentációval, illetőleg a település térfigyelő kameráinak felvételeivel, ami alapján valóban rekonstruálni lehetett a történeteket ([29]-[193] bekezdések). Szemben a védelmi érveléssel, a vádlottakat mentő információkat hordozó bizonyítékokat is részletes vizsgálat alá vonta ([71], [78]-[80], [86]-[92], [107]-[139] bekezdések). Mindezek azért bírtak fokozott jelentőséggel, mivel a nyomozás során arra merült fel adat, hogy a sértettet a kérdéses időszakban mások – is – bántalmazhatták, mely gyakorlatilag a védelmi érvelés sarkalatos részét képezte. Természetesen fontos bizonyítékot képezett még az orvosszakértői bizonyítás anyaga is.

[18] Az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor az ítéletben írt szempontok szerint egyes bizonyítékokat elfogadott, másokat pedig nem a tényállás megállapítása során. Indokolási kötelezettségét a szükséges körben teljesítette, és alapos indokát adta, hogy a tényállást elsősorban miért a vád által felhozott terhelő bizonyítékokra alapította a terhelti védekezőkkel szemben. Az elkövetés egyes körülményeinek tisztázásához jelentőséggel bírtak a ténybeli következtetések, azaz egy megállapított tényből a logika törvényei szerint a további tények megállapítása, mely elsőfokú bírósági gondolati folyamat hibátlan és alappal nem támadható a másodfokú eljárásban. Emellett a bizonyítási indítványok elutasításának okait is kifejtette, mellyel mindenben egyetértett a másodfokú bíróság (ítélet [195]-[206] bekezdések).

[19] A tényállást sérelmező védelmi fellebbezésekre az ítéltábla kiemeli, hogy a tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, mely szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított és védett a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Mindezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság úgynevezett „ténybírói” jellegét. Ezen elvek a felülbírált ügyben maradéktalanul érvényesültek.

[20] A vádlottak és védők részéről a jogorvoslatok lényegében a bizonyítékok okszerű mérlegelésén keresztül támadták a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség folytán az előbbieken kifejtettek értelmében eredményre nem vezethetett. A védelem nem jelölt meg olyan körülményt, novumot, mely megkérdőjelezné a törvényszék ténykérdésekben hozott döntését, a védők elsősorban azt sérelmezték, hogy a bíróság a vádlottakat terhelő vallomásokat fogadta el s nem a terhelti védekezőket. Az elsőfokú bíróság e részben szabad meggyőződése és a törvény szerint járt el, álláspontját az objektív bizonyítékok is megerősítették.

[21] Az irányadó tényállás alapján Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak bűnösségére levont következtetés törvényes, büntethetőségi akadály egyikük esetében sem volt észlelhető, felmentésüknek vagy az eljárás megszüntetésének nem volt helye. A cselekmény jogi minősítése azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem felel meg a büntető anyagi jognak, ebben a körben a fellebbviteli főügyészség által kifejtettekkel értett egyet.

[22] Az elsőfokú bíróság kifejezetten nem tért ki rá határozatában, ezért az anyagi jogi kérdések felülbírálatakor az ítéltábla elsődlegesen azt rögzíti, hogy a Btk. 2. § (1), (2) bekezdés alapján mindkét vádlott vonatkozásában az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mert az új törvény (a korábbi törvény módosítása) nem eredményez enyhébb elbírálást.

[23] A cselekmény jogi értékelése során az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozat iránymutatásai szerint az elkövetés idején fennálló tudati állapot tisztázásánál, így annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre, avagy testi sértésre irányult-e, jelentős mértékben a kívülvilágban megnyilvánult és ennél fogva megismerhető tények elemzésének van jelentősége. A törvényszék ezt az elemző tevékenységet nem kellő körültekintéssel és hiányosan végezte el és nem tulajdonított jelentőséget a történeti tényállásban rögzített teljes eseménysornak.

[24] Az emberölésre, illetőleg a testi sértésre irányuló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra a tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezőkből lehet következtetni. E tekintetben mindenekelőtt az rögzítendő, hogy a vádlottak ittassága folytán – melyre az ítélet tényállása kitér és azt súlyosító körülményként is figyelembe vette a törvényszék – az alanyi oldal nem volt teljes, ezért a III. Büntető Elvi Döntés jelenleg is alkalmazható szempontjai szerint a szándékról a tárgyi tényezők tükrében lehet állást foglalni (Kúria Bfv.I.1276/2022/6.). Az elkövető tudattartalmának – ún. alanyi okozatosság – helyes megítéléséhez egyébként is főként a tárgyi oldal elemeiből vonható következtetés (BH2020. 257.I).

[25] Ilyen tárgyi tényező az elkövetéshez használt eszköz, ami jelen esetben egy közbiztonságra különösen veszélyes, élet kioltására alkalmas teleszkópos bot volt, amellyel az I. r. vádlott legalább közepes erőbehatással tudott ütést mérni a sértett fejére, és az el is tört az ütések hevében. Más eszközt a vádlottak már nem alkalmaztak, azonban együttesen, súlyos formában bántalmazták tovább tettleg az ittas sértettet. Az I. r. vádlott viperával leadott első ütése következtében a sértett nemcsak a földre került, hanem az útmenti árokba is beleesett, mely kiszolgáltatott helyzetében először az I. r. vádlott, majd őt követve a II. r. terhelt is percekken keresztül test szerte bántalmazta közepes és nagy erejű ütésekkel, rúgásokkal has- és mellkas tájékán, valamint fején, melynek során az I. r. vádlott a nála lévő teleszkópos botot egészen addig használta, amíg az darabokra nem tört. Ez a cselekménysor kétséget kizáróan megállapítható a bizonyítás eredménye alapján. Az idézett jogegységi határozat szerint a sérülés helye és jellege is következtetési alap lehet az elkövetés szándékára. Tény, hogy a vádlottak cselekvősege következtében a sértett „csak” egy életveszélyes sérülést szenvedett el. Ez azonban nagyban köszönhető a sértett azonnali elhárító reakciójának, mivel a földön fekve összehúzódva és kezeit maga elé tartva sikerült védekeznie a rá leadott további ütésekkel, rúgásokkal szemben, és jelentőséggel bírt vastagabb ruházata is, mely az orvosszakértő által is igazoltan jelentősen tompította az erőbehatások mértékét. A sértett csak ennek köszönhetően nem szenvedett további súlyosabb, akár halálos eredménnyel járó sérülést, figyelemmel a célba vett testtájékokra, az ütések intenzitására és nagyságára, valamint a különösen veszélyes eszközre. A megalapozott tényállás alapján feltárható körülmények tükrében mind az I. r. mind a II. r. vádlott eshetőleges szándéka egyértelműen megállapítható a halálos eredményt illetően, hiszen az akár halálos sérülés okozására is képes igen veszélyes eszközzel, nem csekély erőindítással fej felé irányzott ütést, az igen intenzív, létfontosságú szerveket tartalmazó testtájékok elleni, hosszabb időn át tartó, életveszélyes sérüléssel járó közepes és nagy erejű bántalmazást még sértetti elhárítás esetén is emberölés kísérleteként értékeli a bírói gyakorlat, de ölési cselekménynek tekinti a természetes szemlélet is (BH2017. 357., BH2025. 132.). A sértett a bántalmazással okozati összefüggésben szenvedte el életveszélyes sérülését, így a törvényi tényállás elemei teljesek. A cselekmény

során Terhelt1 I. r. vádlott kezdeményező és aktívabb szerepe vitathatatlan, de tény, hogy abban Terhelt2 II. r. vádlott is részt vett, szintén ütések és rúgásokat mérve a magatehetetlenül földön fekvő sértettre, akit ugyanúgy magára hagyott és az eszköz eltüntetésében is konkrét szerepet vállalt. A közös, részben eszköz birtokában és akarategységben elkövetett bántalmazás miatt utalni kell arra, hogy ilyen tényállás mellett valamennyi elkövető a súlyosabb eredményért társtettesként felel (BH2016. 265.II., 2017. 357. II.).

[26] A kifejtett okok miatt és a tényállás alapján a másodfokú bíróság Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntetnének [Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés 1. fordulat] értékelt bűncselekményét emberölés büntetnének kísérleteként [Btk. 160. § (1) bekezdés] minősítette, melyet egymás cselekményéről tudva közösen, a Btk. 13. § (3) bekezdése szerint valóban társtettesként valósítottak meg. A vádlottak tényszerűen megkezdtek az élet elleni szándékos bűncselekmény elkövetését, de azt nem fejezték be, ezért a Btk. 10. § (1) bekezdés szerinti kísérletért tartoznak büntetőjogi felelősséggel. A kísérlet teljes, befejezett, hiszen a terhelték az elkövetési magatartást teljes egészében kifejtették, azonban az eredmény nem következett be, ugyanakkor távoli volt.

[27] A büntetés kiszabásakor irányadó bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság döntően feltárta, azonban – részben osztva a fellebbviteli főügyészség e körben írt észrevételeit – a sértetti konkrét közrehatás helyett a cselekménysort megelőző, azt elindító provokatív magatartása ([9] bekezdés) tekinthető olyan bűnösségi körülménynek, melyet a büntetés kiszabása körében értékelni kell, bár kétségtelenül kisebb súllyal, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette, hiszen a vádlottakat szidalmazó magatartása után mindannyian eltávoztak, vita sem alakult ki közöttük. A sértetti megbocsátás helyett pedig az tekinthető enyhítő körülménynek, hogy a sértett a vádlottak büntetőjogi felelősségre vonását a bírósági eljárás idejére már nem kívánta, de konkrét megbocsátó magatartást nem gyakorolt irányukba, viszonyuk sem rendeződött. További súlyosító körülményt képez még a cselekmény éjszakai, és kifejezetten útonálló jellegű megvalósítása, ellenben enyhítő hatással jár a megváltoztatott jogi minősítés miatt, hogy az élet elleni bűncselekmény kísérleti szakban maradt, és az eshetőleges szándék.

[28] Az így helyesbített, részben kiegészített bűnösségi körülményeket értékelve a másodfokú bíróság álláspontja szerint a többszörösen, részben erőszakos bűncselekmények miatt büntetett, a cselekménysorban egyértelműen kezdeményező, szervező szerepet játszó Terhelt1 I. r. vádlottal szemben halmazati büntetésül kiszabott 4 év szabadságvesztés és 4 év közügyektől eltiltás, illetve a szintén büntetett Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében kiszabott 3 év 6 hónap szabadságvesztés eltúlzottan enyhe és nem szolgálja a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat, ezért a büntetéseket az I. r. vádlott mellékbüntetésével együtt a helyesen élet elleniként minősülő cselekmény fokozottabb tárgyi súlyára is figyelemmel a rendelkező részben írtak szerint súlyosította a másodfokú bíróság.

[29] A védelmi fellebbezések a kifejtettekre figyelemmel nem vezethettek eredményre, míg az ügyészségi perorvoslatot a rendelkező részben foglaltak erejéig találta alaposnak a másodfokú bíróság.

[30] Mindkét vádlottnál törvényes a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának börtönben történő megállapítása, az előzetes fogvatartásban és lakóingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámítása, az elkövetés eszközének elkobzásával, a további bűnjelekkel kapcsolatos (lefoglalás megszüntetése mellett kiadás, iratok részeként kezelés), valamint a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezés is. Ugyanakkor a minősítés változtatására tekintettel a vádlottakat a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja alapján a törvény erejénél fogva ki kellett zárni a feltételes szabadságra bocsátás

lehetőségének kedvezményéből, melyről másodfokú ítéletében szintén határozott az ítéltábla.

[31] A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a szükséges részekben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

[32] A vádlottak személyi adataiban időközben bekövetkezett változásokat a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontjában írtakra figyelemmel rögzítette a másodfokú bíróság.

[33] A másodfokú ítélettel szemben – ellentétes döntés hiányában – a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében fellebbezésnek nincs helye.

Debrecen, 2026. május 7.

Dr. Háger Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Bakó József s.k. előadó bíró, Dr. Diószegi Attila s.k. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 19.B.331/2023/88. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.690/2025/21. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. május 7.

Dr. Háger Tamás s.k.
a tanács elnöke